

■ Ἀπὸ τὸ Ἀγιολόγιο τῆς Γεωργίας

**ἽΟ Ὅσιος Γεώργιος Γ' ὁ Ἀγιορείτης
ὁ ἐξ Ἰβηρίας, ὁ λεγόμενος Οἰκοδόμος,
Ἡγούμενος τῆς Μονῆς τῶν Ἰβήρων¹**

† 27ῆ Ἰουνίου

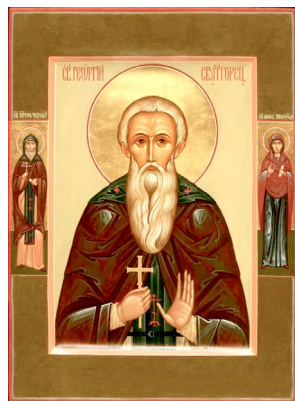
Ὁ Ὅσιος Γεώργιος (Μταζμιντέλι) γεννήθηκε τὸ 1009 στὴν ἐπαρχία Τριλέτι τοῦ Τάο-Χαρτζίτι (νοτιοδυτικὴ Γεωργία).

Ἀνῆκε σὲ οἰκογένεια τῆς ὑψηλῆς ἀριστοκρατίας καὶ ἀφιερώθηκε στὸν Θεὸ ἀπὸ ἡλικίας δέκα ἐτῶν. Μυήθηκε στὰ ἱερὰ Γράμματα στὴν Μονὴ τοῦ Χαχουλι ἀπὸ τὸν θεῖο του Γεώργιο τὸν Γραφέα.

Οἱ δύο τους κατόπιν ὑπηρετήσαν στὸν οἶκο ἐνὸς εὐγενοῦς Γεωργιανοῦ καὶ χρειάσθηκε νὰ ταξιδεύσουν στὴν Κωνσταντινούπολι, ὅπου ἐπὶ δώδεκα ἔτη ὁ Γεώργιος ἔλαβε πλήρη ἑλληνικὴ μόρφωσι πλησίον φιλοσόφων καὶ ἀνθρώπων τῆς Ἐκκλησίας, μόρφωσι, ἡ ὁποία τὸν προετοίμασε λαμπρῶς γιὰ τὸ ἔργο, τὸ ὁποῖο τοῦ ἐπεφύλασσε ὁ Θεός.

Ὅταν ἐπέστρεψε στὴν Μονὴ του στὴν Γεωργία, ἔλαβε τὸ Μοναχικὸ Σχῆμα, σὲ ἡλικία εἴκοσι πέντε ἐτῶν, καὶ συντόμως ἀνεχώρησε χάριν προσκυνήματος στοὺς Ἁγίους Τόπους (1036).

Ἐφθασε στὴν περιοχὴ τῆς Ἀντιοχείας, ὅπου ζοῦσαν τότε πολλοὶ Γεωργιανοὶ Μοναχοί, καὶ ἔγινε μαθητῆς ἐνὸς ὀσίου ἐρημίτου, τοῦ Γεωργίου τοῦ Ἐγκλείστου, ὁ ὁποῖος ἐγκαταβίωνε στοὺς βράχους τοῦ Θαυμαστοῦ Ὀρους.

Ἐπὶ τρία ἔτη, ἀνέλαβε τὴν φροντίδα τῶν ἀσθενῶν στὴν Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ῥωμανοῦ, κατόπιν δὲ ἐνεδύθη τὸ Μέγα Σχήμα ἀπὸ τὸν Γέροντά του, ὁ ὁποῖος τὸν ἔστειλε στὸ Ἅγιον Ὄρος, μὲ σκοπὸ νὰ συνεχίσει τὸ μεταφραστικὸ ἔργο, τὸ ὁποῖο δὲν εἶχε προλάβει νὰ ὀλοκληρώσῃ ὁ Ἅγιος Εὐθύμιος († Μνήμη: 15η Μαΐου).

Ἄν συνάντησε ὁμως στὴν Μονὴ Ἰβήρων τὸν πνευματικὸ ζῆλο τῶν Κτητόρων αὐτῆς καὶ ὑποχρεώθηκε νὰ ἀναλωθῇ σὲ ταπεινὰ διακονήματα, χωρὶς νὰ ἀρχίσῃ νὰ ἐργάζεται στὶς μεταφράσεις.

Ὅταν ὁ Γέροντάς του τὸ ἔμαθε, ἐφρόντισε νὰ χειροτονηθῇ Πρεσβύτερος καὶ τὸν διέταξε θυμωμένος νὰ ἀρχίσῃ χωρὶς χρονοτριβὴ τὸ ἔργο.

Ὁ Γεώργιος ἀνέλαβε ἀμέσως τὴν μετάφρασι τοῦ Συναξαριστοῦ καὶ ἀφοῦ συγκέντρωσε τὶς ἀπαραίτητες πληροφορίες, συνέθεσε τοὺς Βίους τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου καὶ τοῦ Ὁσίου Εὐθυμίου, τὴν μνήμη τῶν ὁποίων ἐθέσπισε νὰ εορτάζεται καὶ ἐφρόντισε νὰ τιμῶνται τὰ ἱερὰ Λείψανα αὐτῶν.

Οἱ Ἀδελφοὶ τῆς Μονῆς, ἐκτιμήσαντες τὶς ἀρετὲς καὶ τὰ χαρίσματα του, τὸν ἐξέλεξαν Ἠγούμενον (1045), ἔκτοτε δὲ ἐργάσθηκε ἐξαιρετικὰ γιὰ τὴν ἀποκατάστασι τῆς κοινοβιακῆς τάξεως στὸ Μοναστήρι.

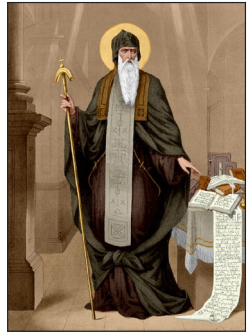
Συνάντησε ὁμως τὶς ἴδιες δυσκολίες μὲ ἐκεῖνες τοῦ Ἁγίου Εὐθυμίου, διότι ἔπρεπε νὰ ἐπιμεληθῇ ταυτοχρόνως τὴν Διοίκησι τῆς Ἀδελφότητος, τοὺς ἀσκητικὸς ἀγῶνας του καὶ τὸ φιλολογικὸ ἔργο του... **Π**αραιτήθηκε μετὰ ἀπὸ δέκα χρόνια καὶ ἐπέστρεψε στὴν Μονὴ τοῦ Ἁγίου Συμεὼν τοῦ Θαυμαστοῦ Ὄρους (1056)².

Ὅταν ἐπέστρεψε στὴν περιοχὴ τῆς Ἀντιοχείας, ἐγκαταστάθηκε εἰς τὸ Μέλαν Ὄρος, ὅπου εὐρίσκοντο δεκατρία Μοναστήρια, στὰ ὁποῖα διέμεναν πολλοὶ Γεωργιανοὶ Μοναχοί.

Ἐπισκέφθηκε τὴν Ἀντιόχεια, ὕστερα ἀπὸ παράκλησι τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας Ἰωάννου (1051-1062), πρὸς παραμυθίαν αὐτοῦ καὶ τοῦ ποιμνίου του, μετὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ ἐκεῖ μεγάλου Ναοῦ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου. **Ἀ**νέπτυξε ἔντονη δραστηριότητα παρὰ τὸν Πατριάρχου ὑπὲρ τῆς αὐτονομίας τῆς Γεωργιανῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀνέλαβε διάφορες διπλωματικὲς ἀποστολές, τὶς ὁποῖες τοῦ ἀνέθεσε ἡ Βασίλισσα Μαρία, μητέρα τοῦ Βασιλέως Μπαγκράτ Δ' (1027-1072). **Ὅ**ταν ὁμως τοῦ προτάθηκε μία ἐπισκοπικὴ ἔδρα, ἀρνήθηκε, ὅπως εἶχε κάνει καὶ ὁ Ἅγιος Εὐθύμιος.

Μετέφρασε πολλά βιβλία ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή, τὰ ὁποῖα κατέστησαν ἡ ἐπίσημη ἔκδοσι τῆς Γεωργιανῆς Ἐκκλησίας, ὡς καὶ τὰ βασικὰ λειτουργικὰ βιβλία καὶ τὰ σπουδαιότερα ἔργα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ μεταφράσεις αὐτὲς ἀπέκτησαν τέτοια φήμη, ὥστε ὁ Ὅσιος Γεώργιος τιμήθηκε ἀργότερα ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους Διδασκάλους τῆς Γεωργιανῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας.

Ἐπέστρεψε πάλι στὴν Γεωργία (1060), ὅπου διῆλθε πέντε ἔτη ἀγωνιζόμενος γιὰ τὴν ἀναμόρφωσι τῶν ἠθῶν τοῦ λαοῦ καὶ κατόπιν ἀνεχώρησε πάλι γιὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος, συνοδιά ὀγδόντα ὀρφανῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα προώριζε νὰ εἰσέλθουν ὡς Δόκιμοι στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἰβήρων.

Ὄταν ἔφθασαν στὴν Κωνσταντινούπολι, ὁ Ὅσιος ἐπισκέφθηκε τὸν Αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνο ΙΑ΄ Δούκα.

Κατὰ τὴν διαμονὴν του στὴν Βασιλεύουσα παρέδωσε τὴν ψυχὴ του στὸν Κύριο στὶς 19 Ἰουνίου 1065 (ἢ 1068).

Τὸ σεπτὸ Σκήνωμά του μεταφέρθηκε κατόπιν στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἐνταφιάσθηκε πλησίον ἐκείνου τοῦ Ἁγίου Εὐθυμίου, στὴν Λιτὴ τῆς Μονῆς³.

*Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ,
τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησις καὶ εὐχαριστία,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν!*

1. Πρέπει νὰ διακρίνεται ἀπὸ τὸν Γεώργιο Α΄, μὲ τὸν ὁποῖο συγγέεται συχνά († Μνήμη: 13η Μαΐου, σσμ. 3). **Μετάφραση** τοῦ Βίου του ἀπὸ τὰ γεωργιανὰ, στὸ Β.Martin-Hisard “La vie de Georges I’ Hagiorite”, Revue des Etudes Byzantines 63 (2005).

2. Βλ. τὴν Μνήμη τοῦ Ἁγίου Συμεῶν (24η Μαΐου).

3. Ἡ Γεωργιανὴ Ἐκκλησία τὸν μνημονεύει ἐπίσης στὶς **24 Μαΐου**, ἡμέρα τῆς Ἀνακομιδῆς τῶν Λειψάνων αὐτοῦ, καὶ στὶς **18 Δεκεμβρίου**.